

Byl pozdní večer – první máj –
 večerní máj – byl lásky čas.
 Hrdliččin zval ku lásce hlas,
 kde borový zaváněl háj.
 O lásce šeptal tichý mech;
 květoucí strom lhal lásky žel,
 svou lásku slavík růži pěl,
 růžinu jevil vonný vzdech.
 Jezero hladké v křovích stinných
 zvučelo temně tajný bol,
 břeh je objímal kol a kol;
 a slunce jasná světů jiných
 bloudila blankytnými pásky,
 planoucí tam co slzy lásky.
 I světy jich v oblohu skvoucí
 co ve chrám věčné lásky vzešly;
 až se – milostí k sobě vroucí
 změnivše se v jiskry hasnoucí –
 bloudící co milenci sešly.
 Ouplné lůny krásná tvář –
 tak bledě jasná, jasně bledá,
 jak milence milenka hledá –
 ve růžovou vzplanula zář;
 na vodách obrazy své zřela,
 a sama k sobě láskou mřela.
 Dál blyštil bledý dvorů stín,
 jenž k sobě šly vždy blíž a blíž,
 jak v objetí by níž a níž
 se vinuly v soumraku klín,
 až posléz šerem v jedno splynou.

È tarda sera – il primo di maggio –
 una sera di maggio – tempo d'amore.
 Chiama all'amore un canto di tortora,
 là dove i pini profumano il bosco³.
 D'amore mormora il muschio quieto,
 si strugge ingannevole l'albero in fiore,
 canta il suo amore l'usignolo alla rosa,
 e lei ricambia in fragrante sospiro.
 Il lago calmo⁴ tra arbusti ombrosi
 risuona cupo di una pena oscura,
 racchiuso nell'abbraccio della riva;
 e i soli fulgidi di altri mondi
 vagano per le distese azzurre,
 coccenti come lacrime d'amore.
 E i loro mondi salgono al cielo terzo
 come al tempio dell'amore eterno;
 fino a quando – dalla passione arsi,
 in scintille morenti tramutati –
 si ritrovano come ramminghi amanti.
 La bella faccia della luna piena –
 così pallida nel suo diafano chiarore,
 come un'amante in cerca del suo amante –
 si accende in un bagliore rosa;
 scorge la sua immagine sulle acque
 e d'amore per se stessa muore.
 Più in là balena pallida l'ombra delle corti,
 che si stringono sempre più vicine,
 più basse poi si fanno e in un abbraccio
 si avvolgono nel grembo del tramonto,
 sommerse infine da un unico grigiore.